

Ἡ ἱερατικὴ λειτουργία τοῦ Προδρόμου

*Κοντάκιον
εἰς τὰ ἅγια φῶτα
(Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ)*

ἠ΄
Ἰδὼν ὁ πάντα προορῶν
τόν φόβον τοῦ προδρόμου,
πρὸς τοῦτον ἀπεκρίθη·
Καλῶς, ὦ Ἰωάννη,
καλῶς εὐλαβήθης ἐμέ·
ὅμως ἄφες ἄρτι·
οὕτω γάρ πρέπον ἐστὶν
πληρῶσαι ἅ προώρισα·
ἄφες ἄρτι καὶ τέως ἀπόσεισαι
ταύτην τήν δειλίαν·
λειτουργίαν χρεωστéis μοι
καὶ δεῖ σε νῦν
ταύτην ἐκπληρῶσαι...

ια΄

...Υπέρθου τοῦτο ὃ λαλεῖς
καί δρᾶσον ὃ ἀκούεις·
μηδέν μοι μαρτυρήσης·
ἐμοί γάρ αἰεὶ μάρτυς
ἐν οὐρανῷ ἐστι πιστός·
σοῦ τήν μαρτυρίαν
ὁ ἐστῶς οὗτος λαός
εἰκός οὐ παραδέχεται.
Ἄφες οὖν οὐρανόθεν
διδάσκωνται
τίς εἶμι καί τίνος γόνος πέλω,
τί δέ μέλλω
χαρίζεσθαι τοῖς ἀγαπητοῖς μου·
ἀνοίγω οὐρανοῦς,
κατάγω τό πνεῦμα·
χορηγῶ τοῦτο αὐτοῖς
εἰς ἀρραβῶνα.
Δεῦρο οὖν λοιπόν,
προσέγγισον, ἵνα μάθης
πόθεν ἀστράπτει
τό φῶς τό ἀπρόσιτον.

ιβ΄

Ῥητῶν ἀρρήτων καί φρικτῶν
ἀκούσας ὁ ἐκ στείρας,
φησί τῷ ἐκ παρθένου·
Ἐάν ἔτι λαλήσω,
μή ὀργισθῆς μοι, λυτρωτά·
ἤδη γάρ ἀνάγκη
παρασκευάζει ἐμέ
πολύ παρρησιάζεσθαι.
Τί οὖν, σωτήρ, ἵνα οὗτοι
σέ μάθωσιν,
κίνδυνον ἐπάξω
τῇ χειρί μου

ια΄

Ἐπέρασε αὐτό πού λές
καί κάνε αὐτό πού ἀκοῦς·
τίποτα γιά μένα μή μαρτυρήσεις·
γιατί γιά μένα μάρτυς πάντα
ὑπάρχει στόν οὐρανό πιστός·
τή δική σου μαρτυρία
ὁ λαός αὐτός πού στέκεται ἐδῶ
συνήθως δέν παραδέχεται.
Ἄφησε λοιπόν ἀπό τόν οὐρανό
νά διδάσκωνται
ποιός εἶμαι καί ἀπό ποιόν γεννήθηκα,
τί δέ πρόκειται
νά χαρίσω στούς ἀγαπητούς μου·
ἀναίγω οὐρανοῦς,
κατεβάζω τό Πνεῦμα·
τό χορηγῶ σ αὐτούς
σέ ἀρραβῶνα.
Ἐμπρός λοιπόν τώρα,
πλησίασε γιά νά μάθεις
ἀπό ποῦ ἀστράπτει
τό φῶς τό ἀπρόσιτο.

ιβ΄

Λόγια ἄρρητα καί φοικτά
ὅταν ἄκουσε ὁ γιός τῆς στείρας,
λέγει στό γιό τῆς παρθένου·
Ἐάν ἀκόμα παρ' ὅλα αὐτά μιλήσω,
μή ὀργισθεῖς μαζί μου, λυτρωτά·
γιατί ἤδη ἡ ἀνάγκη(ἀπό τήν ἐπιμονή
σου)
μέ προετοιμάζει
νά μιλήσω ἐλεύθερα μπροστά σου.
Γιά ποιό λόγο, σωτήρα, γιά νά
σέ μάθουνε αὐτοί,
θά βάλω σέ κίνδυνο
τό χέρι μου

τῇ ἀθλία,
 εἰς κλίβανον
 ταύτην ἐπιρρίπτων;
 Καί τότε μέν Ὁζᾶν
 ἐξέτεινε χεῖραν
 ἐπισχεῖν τήν κιβωτόν
 καί διεκόπη·
 νῦν δέ κεφαλῆν
 κρατοῦντα τήν τοῦ Θεοῦ μου
 πῶς με οὐ φλέξει
 τό φῶς τό ἀπρόσιτον;

ιγ'

ᾧ βαπτιστά καί ἐριστά,
 μή εἰς ἀντιλογίαν,
 ἀλλά πρὸς λειτουργίαν
 συντόμως εὐτρεπίζου·
 ἰδού γάρ ὄψει ἅ τελω·
 ὦδε ζωγραφῶ σοι
 τήν τερπνὴν καί φαεινὴν
 μορφήν τῆς ἐκκλησίας μου,
 νέμων τῇ δεξιᾷ σου
 τήν δύναμιν
 ἦνπερ μετά ταῦτα
 χορηγήσω ταῖς παλάμαις
 τῶν μαθητῶν
 καί τῶν ἱερέων.
 Δεικνύω σοι σαφῶς
 τό ἅγιον πνεῦμα,
 καί φωνήν τήν τοῦ πατρός
 ἀκουτιῶ σοι
 γνήσιον υἱόν
 δηλοῦσάν με καί βοῶσαν·
 Οὗτος ὑπάρχει
 τό φῶς τό ἀπρόσιτον.

τό ἄθλιο,
 σέ κλίβανο (καυτό)
 ρίχνοντάς το;
 Καί τότε ὁ Ὁζᾶς
 ἄπλωσε τό χέρι
 γιά νά κρατήσῃ τήν κιβωτό
 καί πέθανε·
 τώρα λοιπόν ἐνῶ τήν κεφαλῆ
 τοῦ Θεοῦ μου κρατῶ
 πῶς δέν θά μέ κατακάψῃ
 τό ἀπρόσιτο φῶς;

ιγ'

Βαπτιστή καί λογομάχε
 ὄχι σέ διαφωνία
 ἀλλά σέ λειτουργία
 σύντομα ἐτοιμάσου·
 νά λοιπόν θά δεῖς αὐτά πού διενεργῶ·
 ἔτσι θά σοῦ ζωγραφίσω
 τήν εὐχάριστη καί λαμπερή
 μορφή τῆς ἐκκλησίας μου,
 δίνοντας στό δεξι σου χέρι
 τή δύναμη
 τήν ὁποία μετά (τό σωτήριο ἔργο μου)
 θά χορηγήσω στίς παλάμες
 τῶν μαθητῶν
 καί τῶν ἱερέων.
 Σοῦ δείχνω σαφῶς
 τό ἅγιον πνεῦμα,
 καί τή φωνή τοῦ πατέρα
 θά σέ κάνω νά ἀκούσεις
 πού γνήσιο παιδί του
 μέ ἀποκαλύπτει σέ σένα καί φωνάζει·
 Αὐτός εἶναι
 τό ἀπρόσιτο φῶς.